

РЕШЕНИЕ

№ 6252

гр. София, 21.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 18.05.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разглежда дело номер **9916** по описа за **2011** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение по НАХД № 14898/2010 г. на Софийски районен съд (СРС), 95 състав е потвърдено наказателно постановление (НП) № Р-10-334/25.10.2010 год., издадено от зам.-председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”. С НП на МДКЦ [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 10 000 лв., за нарушение на чл.221, ал.6 във вр. с чл.212, ал.1, т.1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК).

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от санкционираното дружество, с която се иска неговата отмяна като неправилно. Доводите са: липса на мотиви за отхвърляне на защитната теза, че не е налице административно нарушение, немотивираност на извода, че случаят не може да бъде определен като маловажен, невземане предвид наличието на обективни пречки за изпълнение на задължението, вследствие на действия на самия административен орган (твърдяна наложена забрана от КФН за провеждането на събрания за приемане на ГФО за дейността), съществени процесуални нарушения в хода на административно-наказателното производство, непосочени в касационната жалба.

Ответникът – Комисия за финансов надзор изразява становище за неоснователност на

жалбата. В подробни писмени бележки оспорва доводите в касационната жалба като заявява, че решението е мотивирано, в административнонаказателното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да накърнят правото на защита на наказаното лице, извършеното нарушение не е маловажно предвид особения статут на публичните дружества и изискванията към тях, с оглед постигане целите на ЗППЦК, недоказаност на тезата на касатора за неизпълнение на задължението поради наложени забрани от КФН.

Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд София град, IV касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и събраните по делото доказателства, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, като подадена в срок от надлежна страна.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното съдебно решение е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателно преследване.

При постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да обосновават отмяната му. Районният съд е проявил необходимата активност за всестранно и пълно изясняване на фактите и обстоятелствата, включени в предмета на доказване по делото, като е събрал относимите писмени и гласни доказателства. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и защо приема, че е извършено санкционираното нарушение. Законосъобразен е изводът на районния съд, че при съставяне на акта и издаване на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения опорочаващи административно-наказателното производство и обуславящи отмяна на наказателното постановление. Жалбоподателят твърди във въззивната си жалба неспазване изискванията на НК за призоваване и участие на чуждестранни граждани в административния процес – адрес и право на преводач. В случая адресат на имуществената санкция и страна в административнонаказателното производство е юридическо лице, което е търговско дружество, регистрирано по българското право и разпоредбите на НПК относно назначаване на преводач са неприложими. Освен това в административнонаказателното производство е приложим ЗАНН, в който по аргумент от чл.43, и чл.58, ал.1 няма изискване за осигуряване на превод за адресатите на АУАН и НП, които не владеят български език (така както приложимия в съдебното производство чл. 142, ал. 1 от НПК по силата на чл.84 от ЗАНН предвижда назначаване на преводач, когато обвиняемият не владее български език). Не е налице и другото твърдяно нарушение – неспазване на преклузивни срокове за съставяне на актове – АУАН е съставен на 29.07.2010г., в 3 месечния срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН от откриване (и извършване) на нарушението на 25.06.2010г.; НП е издадено на 25.10.2010г. в рамките на 6-месечния срок по чл.34, ал.3, считано от извършването на 25.06.2010г.

Обжалваното съдебно решение е постановено при правилно приложение на

материалния закон. По съществото на спора, СРС правилно е установил въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.221, ал.6 вр. чл. 212, ал.1, т.1 ЗППЦК.

Установените факти по делото сочат на извършено такова нарушение: Не се спори по делото, че дружеството не е представило пред КФН ГФО за дейността си за 2009г. съгласно чл.32 от Наредба №2/17.09.2003г. към датата 25.06.2010г. По този начин МДКЦ [фирма] не е изпълнило приложена спрямо него с Решение № 375-ПД/15.06.2010г. на Заместник-председателя на КФН, ръководещ Управление „Надзор на инвестиционната дейност“, принудителна административна мярка по чл.212, ал.1, т.1 от ЗППЦК, с която е задължено, в 7-дневен срок от получаване на решението да представи в КФН годишен финансов отчет за дейността по чл.32 от Наредба №2/17.09.2003г. за 2009г. по реда на чл.43, ал.1 от Наредба № 2, а именно - чрез единната система за представяне на информация по електронен път – е-Р.. МДКЦ [фирма] е уведомено на 17.06.2010г. с писмо, изх. № РГ-05-1299-6/15.06.2010г., към което е приложено решението за приложената принудителна административна мярка, връчено по пощата с писмо с обратна разписка, връчена на пълномощник (не се оспорва това връчване). Няма данни за обжалване на приложената мярка, освен това на основание чл.214, ал.2 от ЗППЦК решението подлежи на незабавно изпълнение, независимо дали е обжалвано. В придружителното писмо на КФН е указана предупредителна информация, че разпоредбата на чл.221, ал.6 от ЗППЦК предвижда административнонаказателна отговорност за несъобразяване с приложена принудителна административна мярка по чл.212, ал.1, т.т.1 от закона. Посочената от наказващия орган разпоредбата на чл.221, ал.6 вр. с ал. 8, т.7 (предишна т.6, преди изм.ДВ бр.43 2010г.) от ЗППЦК предвижда като административно нарушение несъобразяването с приложена принудителна административна мярка по чл.212, ал.1, т.1 от ЗППЦК, което се санкционира за юридическите лица с имуществена . В случая КФН е упражнила правомощието си съгласно тази разпоредба да задължи поднадзорно й лице – МДКЦ [фирма], неизпълняващо задължението си по чл.31, ал.1, т.1 от Наредба № 2 от 17.09.2003г. за проспектите при публично прилагане и допускане до търговия на регулиран пазар на ценни книжа и разкриването на информация от публичните дружества и другите емитенти на ценни книжа да предприеме конкретна мярка за отстраняване на нарушението като представи на Комисията ГФО за дейността по чл. 32 от Наредбата за 2009г. в 7-мо дневен срок от съобщаването (а е следвало в 90 дневен срок от завършване на финансовата година). С изтичането на 25.06.2010 г. на срока за изпълнение на това указание, дадено като съдържание на принудителна административна мярка, касаторът е осъществил състава на нарушението по чл.221, ал.6 от ЗППЦК. Исканата информация, дружеството не е представило в посочения срок, а и също и към момента на съставянето на акта и впоследствие. Въз основа на надлежно констатираното нарушение съответно на посочената санкционна разпоредба заместник-председателя на Комисията за финансов надзор е издал обжалваното наказателно постановление, което въззивният съд правилно е потвърдил като законосъобразно. Съдът намира за несъществено и неограничаващо правото на защита на лицето погрешно посоченото в НП поредна номерация на приложимата санкционна разпоредба – чл.221, ал.8, т.6, вместо чл.221, ал.8, т.7 от ЗППЦК (съобразно влязлото в сила към 25.06.2010г. изменение на номерацията на точките на ал.8 на чл.221 ДВ бр.43 от 08.06.2010г.). Нарушената разпоредба е посочена коректно,

а съобразно нея се определя и размера на санкцията, който е в съответния минимален размер за описаното нарушение.

По останалите доводи, изложени в касационната жалба:

Недоказано остана правеното на две инстанции възражение относно съществуваща обективна причина дружеството да не представи в срок ГФО за дейността за 2009г. Непровеждането на Общо събрание на акционерите, като основание за непредставяне на ГФО за дейността за изминалата финансова година не може да освободи дружеството от отговорността да го представи в изпълнение на нормативни задължения пред съответните институции, в това число и пред КФН съгл. изискванията на чл.31-32 от Наредба № 2/2003г. – в срок до 90 дни от завършването на финансовата година. Съгласно чл.23 от ЗСч предприятията съставят ГФО към 31 декември на отчетния период, като чл.221, т.7 от ЗППЦК предвижда в правомощие на Общото събрание на акционерите да одобрява годишния финансов отчет след заверка от назначения регистриран одитор. Публичното дружество е следвало да организира дейността на органите си на управление, в случая ОСА така, че да обезпечи изпълнението на нормативните си задължения. Начинът на организиране на дейността на органите за управление на дружеството е по негово усмотрение, но в рамките и в изпълнение на законовите правила (както на общите изисквания на ТЗ, ЗСч, така и на специалните каквато е Наредба № 2/2003г. за публичните дружества) и не може да оправдае неизпълнение на вменените нормативни задължения на публичното дружество. По делото нито пред СРС, нито пред настоящата инстанция се доказва твърдението на касатора, че КФН е осуетила провеждането на Общо събрание на акционерите, в това число твърдяна забрана за провеждането на такова. Напротив изрично е изразено становище от страна на КФН е че принудителни мерки с подобно съдържание (забрани за провеждане на Общо събрание на акционерите през 2009г.) не са били налагани на касатора и той не сочи кои са тези актове на Комисията, с които му е наложила подобни забрани.

Що се отнася до твърдението за маловажност на нарушението, не се установяват в случая предпоставки за прилагане на чл.28 ЗАНН, както правилно е приел СРС. Следва да се сподели изложеното от ответника по касация, че с оглед особения статут на публичните дружества, изискванията към тях за публично оповестяване на информация за дейността им предвид търговията с техни акции и рисковия характер на същата за инвеститорите, задължението на тези публични дружества, за нарушаване на които е наложена процесната санкция обезпечава прозрачен и ефективно функциониращ капиталов пазар и предвид това спецификата на регулираните обществените отношения по принцип изключва маловажността на нарушение от този вид. Нещо повече, задължението в случая не е изпълнено не само в дадения от КФН срок по принудителната мярка, но и след това, по време на провеждане на административнонаказателното производство, вкл. и към момента няма данни да е изпълнено, което наред със спецификите на засегнатите обществени отношения, които охранява приложимата в случая уредба на ЗППЦК и подзаконовите актове по прилагането му, е още едно съображение за изключване на маловажността. Предвид изложеното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, IV касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение по НАХД № 14898/2010 г. на Софийски районен съд, 95 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № Р-10-334/25.10.2010г., издадено от зам.-председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Надзор на инвестиционната дейност”.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: